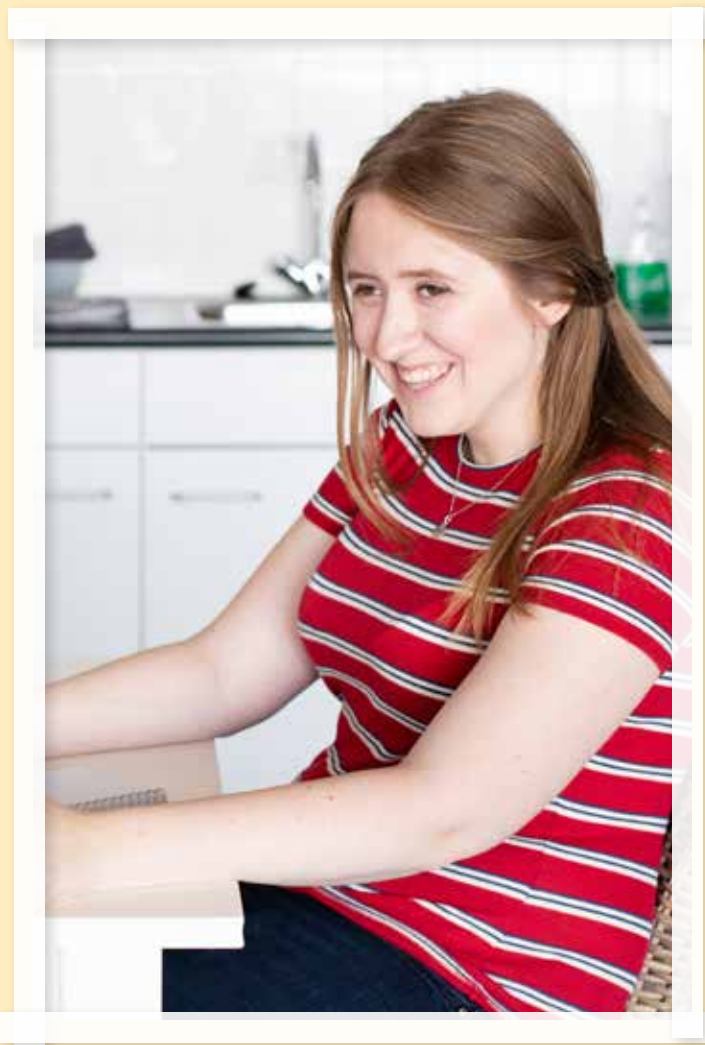

Joëlle ontmoette haar donorvader

JOËLLE: 'Ik besloot het ziekenhuis te mailen. Wat bleek? Er waren negentien zwangerschappen verwekt met het zaad van mijn vader!'

De moeders van Joëlle (18) maakten er nooit een geheim van dat ze verwekt was met behulp van een zaaddonor. **Maar wie was toch die mysterieuze donor E19?** Ze ging op zoek en vond meer dan ze verwachtte.

'Opeens had ik dertig halfbroers en -zussen'

Hoe zou hij eruit zien? Wat voor karakter zou hij hebben? En zouden er met zijn donatie misschien nog meer kinderen rondlopen? Al van jongs af aan vroeg Joëlle het zich af. "Ik weet nog goed dat ik zes was en samen met mijn moeders in de keuken stond. Waarom we het er precies over hadden, kan ik me niet meer herinneren, maar opeens hadden we het over waar ik vandaan kwam. Ik wist dat ik gemaakt was met behulp van een zaadje, maar hoe zat het verder dan? Hoe komt een baby eigenlijk in de buik van een moeder?"

Met alle geduld legden mijn moeders uit dat ze samen zaad bij een zaadbank hadden gekocht en dat dat zaad bij een van mijn moeders in haar eitje was gespoten. Zo werd haar eitje bevrucht en daar groeide ik uiteindelijk uit. Van wie het zaad was, wisten ze helaas niet, maar het was in ieder geval een man die graag een koppel wilde helpen. Dat vond ik lief van hem. Meer gedachten had ik er nog niet over. Ik had gewoon twee moeders en ik wist niet beter. Ook niet toen hij een paar jaar later opnieuw wat zaadjes had gegeven, zodat mijn zusje geboren kon worden."

Niet zomaar een man

"Toch bleef het ergens wel in mijn hoofd spoken. Hoe ouder ik werd, hoe nieuwsgieriger ik werd naar de man die mijn biologische vader was. Voor mij werd hij echt een persoon en niet zomaar een man die zijn zaad doneerde. Niet dat ik iets tekortkwam bij mijn moeders, zij waren en zijn ontzettend liefdevolle ouders. Maar ik was ook benieuwd naar hem.

Als kind zat ik in mijn kamer vaak voor het slapen voor hem te bidden, in de hoop dat het goed met hem ging. Ik schreef liedjes en brieven voor hem en wilde hem zo graag ontmoeten. Hoewel ik geen idee had wie hij was en hoe hij eruitzag, keek ik heel erg naar hem op. Ik wilde ook alles weten over zaaddonoren en kinderen die met behulp van een donor ter wereld waren gekomen.

Na mijn tiende verjaardag kocht ik van mijn verjaardagsgeld mijn eerste laptop en vanaf dat moment begon mijn zoektocht. Al snel vond ik online alle informatie waarnaar ik op zoek was. Zo kwam ik er ook achter welke rechten donorkinderen hebben en las ik dat je vanaf je zestiende je donor mag ontmoeten als hij of zij een B-donor is. Dit was mijn vader, wat inhield dat hij openstond voor contact. Ook kun je vanaf je twaalfde een donorpaspoort aanvragen met alle sociale en fysieke gegevens van je donor. Dit wilde ik natuurlijk meteen, maar ik moest helaas nog twee jaar wachten.

Mijn moeders vonden het prima en waren mijn grote steun. Ze hebben altijd opengestaan voor alle vragen die ik had en zij wisten ook dat ik vanaf mijn zestiende een aanvraag voor een ontmoeting kon doen. Zelf wilden ze hem ook graag ontmoeten, zodat ze hem konden bedanken voor alles wat hij voor hen betekend had."

Vol spanning

"Toen ik twaalf was, kon ik eindelijk het donorpaspoort aanvragen. Samen met mijn moeder ging ik naar het ziekenhuis, waar ik toevallig de zuster ontmoette die mijn moeder destijds geïnsemineerd had. Dat was best raar. Aan de ene kant bracht het me iets dichterbij het vinden van mijn vader, want dankzij haar was het gelukt om mij te verwekken. Maar het voelde ook vreemd, juist omdat zij erbij was toen mijn piepkleine leventje begon. Gelukkig was ze heel aardig en beloofde ze mij het donorpaspoort op te zoeken en naar me te sturen.

Vol spanning wachtte ik af, maar er gebeurde niets. Toen ik na een jaar nog niks had ontvangen, gingen we terug naar het ziekenhuis. Er bleek iets te zijn misgegaan en mijn donorpaspoort was opgeslagen in de kelder. Het ziekenhuis zou het alsnog zoeken en na twee weken ontving ik het eindelijk thuis.

'Wie was deze man die zo oprecht en liefdevol had geschreven over waarom hij mijn ouders wilde helpen?'

Het was heel bijzonder om te lezen. Er zat geen foto bij, maar er stond wel dat mijn vader bruine ogen en blond haar had en dat hij vrij klein was. Ook had hij zelf een stuk geschreven over zijn motivatie om zaad te donoren. Het was een lang en uitvoerig verhaal waarin hij uitgebreid vertelde over zichzelf en zijn familie.

Zo schreef hij dat hij al bloeddonor was en dat hij het zijn plicht vond om andere mensen te helpen als hij dat kon. Hij woonde in Amsterdam en had geen vrouw en kinderen. Hij had niet de behoefte aan het stichten van een gezin, maar vond het wel bijzonder als hij door middel van een zaaddonatie toch biologische nakomelingen zou krijgen. Zijn broer en hij zijn door hun ouders gelovig opgevoed. Dat hij er een financiële vergoeding voor kreeg (alleen voor het heen en weer rijden), was fijn, maar niet dé reden om zijn sperma te doneren. Hij wilde echt mensen helpen een gezin te stichten en hij hoopte dat dat door zijn donatie zou lukken."

Nog meer geholpen?

"Toen ik dat las, werd mijn nieuwsgierigheid alleen maar nog groter. Wie was deze man die met zijn heldere handschrift zo oprecht en liefdevol had geschreven over waarom hij mijn ouders zo graag wilde helpen? En zou hij misschien ook andere ouders hebben geholpen? Volgens mijn moeders was dat niet het geval. Hun zaaddonor was precies op hun uiterlijk afgestemd en er was hen door het ziekenhuis verteld dat het zaad niet door andere stellen gebruikt zou worden. Toch bleef ik hoop houden. Het leek me gewoon zo leuk als ik naast mijn zusje nog meer halfbroers en -zussen zou hebben. >

Op mijn vijftiende besloot ik het ziekenhuis te mailen voor meer informatie over mijn donorvader en eventuele andere zwangerschappen dankzij zijn hulp. Wat bleek? Er waren negentien zwangerschappen verwekt met het zaad van mijn vader! Hoe de zwangerschappen precies waren afgelopen, wisten ze niet.

Ik was in shock. Hoewel mijn ouders er altijd van overtuigd waren geweest dat zij de enige kinderen van donor E19 hadden, had ik altijd al het gevoel dat mijn zusje en ik niet de enigen waren. Maar dat onze vader voor zo veel zwangerschappen had gezorgd, had ik nooit gedacht! Ik merkte dat het even bij me moest landen, maar boos ben ik niet geweest. Waarom zou ik ook? Mijn vader schreef al dat hij graag had willen helpen, dus hem kon ik niks kwalijk nemen. Blijkbaar was er tussen het ziekenhuis en mijn ouders een miscommunicatie geweest. Maar goed, ook daar had ik nu niks meer aan. Ik wilde alleen nog maar weten wie mijn vader en mijn halfbroers en -zussen waren."

Herkenning zoeken

"Ik besloot een blog te maken waarin ik schreef over al mijn gevoelens en vragen als donorkind. Natuurlijk was ik benieuwd naar mijn vader, maar wat ik vooral miste, was een deel van mijn identiteit. Mijn biologische moeder is bijvoorbeeld erg extravert, mijn zusje en ik daarentegen iets meer introvert. Ik heb me altijd afgevraagd of we dat van mijn vader hadden. Ook mijn voorliefde voor het onderwijs en schrijven herkende ik niet bij mijn moeder. Wie weet had ik dat ook wel van mijn vader? En hoe zat dat met mijn halfbroers en -zussen, herkenden zij mijn vragen ook?"

Voordat ik het wist, kreeg ik een mail van een jongen die vertelde dat zijn moeder mijn blog had gevonden en dat hij en zijn broertje ook verwekt waren met het sperma van donor E19. Dat betekende dat we familie waren! Met open mond las ik het bericht. Dankzij mijn site had de moeder van mijn halfbroers mij gevonden. En ze wilden graag afspreken. Ik wist niet wat me overkwam. Dolblij maakte ik met hen een afspraak waar ik samen met mijn moeder en zusje naartoe ging.

Die ontmoeting was heel mooi. Hoewel we ons in het begin niet echt een houding wisten te geven en vooral onze moeders lieten praten, kwam het gesprek uiteindelijk wel op gang. Het viel me direct op hoeveel we op elkaar leken. We waren allemaal een beetje stil en mijn halfbroers en ik bleken bijna dezelfde smalle 'pianohanden' te hebben. Ook qua karakter hadden we veel dingen gemeen. Het voelde echt als een soort thuiskomen. Na vier uur gepraat te hebben, had ik er een nieuwe familie

bij. Alles voelde zo vertrouwd en fijn, ik kon niet wachten om ze weer te zien. Ondertussen was ik ook oud genoeg om mijn vader te mogen leren kennen. Via Stichting Donorgegevens Kunstmatige Bevruchting had ik een aanvraag gedaan en gelukkig stemde mijn vader in. Omdat ik al een foto van hem had gezien bij de psycholoog die ons gesprek begeleidde, had ik een goed beeld van hem. Hij was niet zo groot en inmiddels kaal. Net als ik had hij grote bruine ogen die me meteen opvielen.

In de praktijk van mijn psycholoog zag ik hem voor het eerst. Ik was heel zenuwachtig. Hij ook, maar hij deed zijn best om me op mijn gemak te stellen en was heel open. Ik mocht hem alles vragen wat ik wilde. En dat deed ik: aan de hand van de lange vragenlijst die ik van tevoren had gemaakt, spraken we minstens een uur lang. Ik kwam erachter dat hij naast zijn donaties via het ziekenhuis ook wensmoeders via een bepaalde site had geholpen. Hier zijn nog eens dertien kinderen uit gekomen, dus in totaal heeft hij minstens tweeëndertig kinderen verwekt - ik ga voor het gemak even uit van negentien gezonde en voldragen zwangerschappen via het ziekenhuis. Tweeëndertig kinderen, waaronder mijn zusje en ik! Dat betekent dat we in totaal nog minstens dertig halfbroers en -zussen hebben!

'Het voelt of ik eindelijk 'heel' ben en geen missende stukjes meer hoeft te zoeken'

Daarvan hebben we er inmiddels acht ontmoet. Omdat niet iedereen openstaat voor contact of omdat ze nog geen zestien zijn en officieel geen contact mogen, is het afwachten wie er verder nog contact opneemt. Met mijn site hoop ik alle deuren open te houden."

Goede klik

"Na de ontmoeting met mijn vader hebben we regelmatig contact. Hij heeft ook mijn zusje - zijn andere dochter - en mijn ouders ontmoet. We hebben allemaal een goede klik met hem. Hij is ook erg geïnteresseerd in ons en we proberen elkaar een aantal keer in het jaar te zien. Bijvoorbeeld bij verjaardagen en meetings met andere halfbroers en -zussen. Sommigen kennen hem vanaf de geboorte, waardoor hij al vroeg een rol in hun leven speelt. Ze noemen hem zelfs papa. Zelf doe ik dit niet. Ook al refereer ik wel naar hem als mijn vader, hem papa noemen voelt voor mij gevoelsmatig (nog) niet goed. Hij vindt dat niet erg. Alles is prima, zolang ik me er goed bij voel. Sinds ik mijn vader ken, heb ik zo veel rust gekregen. Het voelt of ik eindelijk 'heel' ben en geen missende stukjes meer hoeft te zoeken. Tegelijkertijd krijg ik steeds meer vragen. Hoe hij omging met dingen waar ik zelf tegenaanloop nu ik ouder word, bijvoorbeeld. Ook ben ik nog steeds erg nieuwsgierig naar al mijn andere halfbroers en -zussen. Ik hoop ze op een dag allemaal eens te ontmoeten, want hoewel ik ze nog niet ken, zijn ze allemaal een onderdeel van mijn leven." ♡

MEER LEZEN OVER JOËLLE?

Op www.missingside.nl kun je meer vinden over Joëlles verhaal en over de documentaire *Missing side* waarin haar zoektocht naar haar vader gevolgd wordt.

JOËLLE: 'Na de ontmoeting met mijn vader hebben mijn zusje en ik regelmatig contact met hem. We hebben een goede klik.'

JOËLLE: 'Onze moeders dachten altijd dat mijn zusje en ik de enige kinderen van donor E19 waren.'

Op zoek naar je donorvader of -moeder?

Sinds 2004 worden de gegevens van sperma-, eicel- en embryodonoren landelijk geregistreerd door Stichting Donorgegevens. Die bewaart en beheert alle donorgegevens en verstrekt ze op verzoek aan het donorkind, de ouders of de huisarts. Omdat Joëlle graag meer bekendheid over zaaddonors en donorkinderen wil, pleit ze voor het gebruik van B-donoren, zodat donorkinderen later de mogelijkheid hebben om zelf contact met hun biologische vader of moeder op te nemen.